

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. B. V.**, bytem x, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. SZ_044549/2014/KUSK, č. j. 058580/2014/KUSK,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2. 4. 2014, č. j. 058580/2014/KUSK a rozhodnutí Komise pro pojednávání přestupků města Bystřice ze dne 5. 2. 2014, č. j. 35/03556/2013/KKPP, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 4. 6. 2014 žalobkyně napadla rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Komise pro pojednávání přestupků města Bystřice (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 5. 2. 2014, č. j. 35/03556/2013/KKPP, jímž byla uznána vinnou z přestupku podle § 46 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 26. 10. 2013 kolem 20:00 hodin v rozporu s povinností vést psa při pohybu na veřejném prostranství na území města Bystřice, která je stanovena vyhláškou Města Bystřice č. 1/2010, již se stanovují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Bystřice, nevedla svého psa na vodítku na prostranství veřejně přístupném v blízkosti domu č. p. x v ulici x, přičemž v důsledku tohoto zanedbání povinnosti se pes dostal do kontaktu s jiným psem a utrpěl zranění, jež si vyžádalo lékařské, veterinární ošetření s finančně vyjádřenou a prokázanou škodou ve výši 1.117,- Kč, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve stejné výši, s tím, že se svým nárokem byla žalobkyně dle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích odkázána na soud.

Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že je přesvědčena, že jí byla pokuta uložena neoprávněně, neboť se nedopustila žádného porušení zákona o přestupcích a ani obecně závazné vyhlášky obce č. 1/2010, když učinila veškerá preventivní opatření k zajištění štěněte Západosibiřské lajky, a to zejména označením štěněte světelným obojkem, pravidelným výcvikem na cvičišti, socializací, elektrickým obojkem - prodlouženým vzdušným vodičkem, které nedovolí zvířeti svévolně při jakémkoliv pudovém a instinktivním chování opustit blízkost majitele.

Žalobkyně namítla, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci, tedy i obsah obecně závazné vyhlášky města Bystřice č. 1/2010 ve vztahu k soukromému vlastnictví, kde ve svém rozhodnutí nevěnoval pozornost nejen jejímu neuveřejnění na webových stránkách města Bystřice, ale ani na úřední desce obce, kde tato byla doplněna až po urgenci žalobkyně, ale ani ve vztahu k soukromému vlastnictví k nemovitosti, kde se incident s agresivním psem paní V. a štěnětem žalobkyně stal.

Protože nedošlo ke změně územního plánu spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků, které jsou v soukromém vlastnictví, ani v novém územním plánu obce, je žalobkyně přesvědčena, že by použitím obecně závazného předpisu - vyhlášky upravující volný pohyb psů, došlo k nepřiměřenému upřednostnění veřejných zájmů nad zájmem soukromým. Ústavní soud v minulosti mnohokrát zrušil obecně závazné vyhlášky obcí pro jejich rozpor s čl. 104 odst. 3 Ústavy a vytkl, že normují oblast státní správy a tím přesahují oblast svěřenou jim do samostatné působnosti.

Žalobkyně dále uvedla, že i přesto, že její štěně nebylo vedeno na vodičku, bylo přesto socializované, opatřeno světelným obojkem, a ve výcviku s elektrickým obojkem, a tedy ovládáno na dálku, a proto nikomu nevznikla z jejího jednání škoda. Podle předmětné vyhlášky „*délka vodička musí znemožňovat útok či jiné obtěžování ostatních osob*“. Podle žalobkyně naopak paní V. nedokázala zajistit svého agresivního psa tak, aby nedošlo k útoku právě tímto jejím agresivním psem, jak uvedla ve své výpovědi i svědkyně K. Přičemž paní V. sama sdělila přestupkové komisi, že si je vědoma toho, že její pes nemá rád ostatní psy. Právě s ohledem na uvedené má žalobkyně za to, že paní V. nese plnou odpovědnost za chování svého psa, neboť nedodržela potřebnou opatrnost, navíc s přihlédnutím k tomu, že se jedná již o opakovaný útok jejího psa na ostatní psy.

Žalobkyně rovněž namítla, že se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou doby, kdy se tento incident odehrál. Jelikož se stímalo, dalo se jen stěží předvídat, že ze zákrytu vyrazí nějaký pes a bude útočit, a proto zde značnou roli sehrál i moment překvapení. Chovatelka agresivního psa nedokázala na rolovacím vodičku zajistit svého psa tak, aby se nedostal do bezprostřední blízkosti štěněte žalobkyně, které neútočilo, pouze se v doprovodu žalobkyně vracelo domů. Paní V. měla u sebe v době incidentu dva psy. Jeden z nich byl agresivní a zřejmě byl zajištěn rolovacím vodičkem, neboť by jinak byla pokousána i žalobkyně, druhého psa neměla vodičkem zajištěného. Avšak paní V. toto vodičko nedokázala včas použít a zastavit psa před útokem. Žalobkyně zároveň dodala, že vodičko by štěně žalobkyně před žádným napadením nechránilo vzhledem k rychlosti provedeného útoku.

Žalobkyně dále namítla, že správní orgán chybně a nedostatečně hodnotil výpovědi svědků, zejména popis celého skutku. O tom svědčí skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmatečně uvádí „*sama obviněná doznala, že svého psa rasy Laika na vodičku dne 26. 10. 2013 neměla, že volně vyběhl z domu*“. Pes však z domu nevyběhl, ale naopak, byl na venčení mimo oblast soukromých pozemků, a až při poklidném návratu domů došlo k jeho napadení (tj. k napadení štěněte, které v té době mělo v kohoutku 20 cm, zatím co útočící pes

měl 70 cm). Podle žalobkyně žalovaný nezohlednil ani žalobkyní předložené fotografie, na kterých je umístěna tabulka se značkou „P“ (parkoviště), a to s dovětkem „pouze pro vlastníky domu“, umístěným včele přístupové cesty. Podle žalobkyně byla tabulka na pozemcích umístěna na základě dohody všech vlastníků, a to proto, aby nedocházelo nejen k parkování cizích vozidel, ale aby byl zdůrazněn i vlastnický vztah k nemovitosti, kde oplocení bylo shledáno nadbytečným z důvodů místních znalostí. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 06. 2007, č. j. 5 As 21/2007 - 99, avšak pouhým zkopírováním odůvodnění tohoto rozsudku vytvořil zcela irrelevantní závěry k celé kauze.

Žalobkyně v této souvislosti namítla, že v průběhu řízení navrhovala vyslechnutí dvou svědkyň - paní M. a paní R., neboť u obou došlo k napadení agresivním psem paní V.. Správní orgán prvního stupně však tyto důkazy v rozporu se zákonem neprovedl.

Žalobkyně rovněž uvedla, že souhlasí s názorem žalovaného, že na předmětném pozemku není volný pohyb osob žádným způsobem omezen, že pozemek využívají bez omezení jednak všichni vlastníci, a že nelze vyloučit ani pohyb jiných osob. Žalobkyně dodala, že většina chovatelů má na těchto soukromých pozemcích a pozemcích ve vlastnictví města psy puštěné na volno, a to i přes to, že by možná neměli, ale protože se jedná o psy s mírumilovnou povahou, kteří nikoho nenapadají, mohou si chovatelé toto dovolit, neboť své psy ovládají i bez vodítek. Podle jejího názoru pouze pes paní V. musí být na vodítku.

Závěrem žalobkyně uvedla, že obecně platí, že pokud někdo způsobí škodu, je povinen tuto škodu nahradit. Do této škody pak spadají náklady účelně vynaložené na uvedení do předchozího stavu, tedy jak léčebné výlohy, tak i cestovné. Lékařské zprávy, které jsou součástí spisu, jsou dle žalobkyně dostatečným tvrzením o vzniku škody. Žalobkyně má za to, že příčinou vzniklého incidentu nebyla skutečnost, že by pes žalobkyně byl venčen na soukromém pozemku bez náhubku a na volno, ale příčinou bylo agresivní chování psa paní Vlachové, dále jeho nedostatečné zajištění a neschopnost ho ovládnout. Žalobkyně proto namítla, že její chování nebylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že z odvolání žalobkyně je nesporné, že odvolání směřuje pouze do výroku rozhodnutí týkajícího se žalobkyně, neboť v odvolání nenapadá výroky o zastavení řízení.

Žalovaný dále uvedl, že skutkovou podstatou přestupku proti pořádku ve věcech územní samosprávy podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích je porušení povinností stanovených v obecně závazných vyhláškách obcí a krajů vydaných na úseku jejich samostatné působnosti. Město Bystřice v rámci své pravomoci a věcné působnosti upravit pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezit prostory pro volné pobíhání psů vydalo na základě zákonných zmocnění obecně závaznou vyhlášku číslo 1/2010, která byla schválena usnesením zastupitelstva dne 21. 4. 2010, byla vyhlášena vyvěšením dne 27. 4. 2010 a nabyla účinnosti dnem 1. 6. 2010. Zmíněná vyhláška byla rovněž přezkoumána kontrolním orgánem. Formální stránka obecně závazné vyhlášky proto byla dodržena. Město Bystřice využilo své působnosti svěřené jí ustanoveními § 10 písm. a), c) a d), § 35 a § 84 odst. 2 písm. h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, spolu s ustanovením § 24 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, a podrobně stanovilo konkrétní povinnosti v rozsahu daném zákonem. Materiální stránka obecně závazné vyhlášky tak byla dodržena. V obecně závazném právním předpise, vyhlášce města Bystřice č. 1/2010 (zveřejněné na stránkách města v části „Obecně závazné vyhlášky“, viz <http://www.mestobystrice.cz/obecne->

[zavazne-vyhlaskey](#)) jsou v článku 2 vyhlášky upraveny pojmy jako „veřejné prostranství“, za které se považují všechna náměstí, ulice, chodníky, parky, tržiště, veřejná zeleň a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004 - 77. Dodal, že podle téhož článku vyhlášky se „vodítkem“ rozumí prostředek uzpůsobený k vedení psa, který musí být při míjení s jinou osobou nebo zvířetem zajištěn proti nenadálému prodloužení. V článku 5 vyhlášky č. 1/2010 jsou stanoveny povinnosti chovatele pro pohyb psů na veřejném prostranství, a to zejména povinnost vést psa při pohybu na veřejném prostranství v zastavěném území na vodítku, a to tak, aby při míjení jiných osob a vedených psů, byl pes veden na vodítku u nohy a nemohl se s nimi dostat do kontaktu.

K námitce žalobkyně, že byla pokuta uložena neoprávněně, žalovaný uvedl, že je nesporné, a žalobkyně to potvrzuje opakovaně, že dne 20. 10. 2013 ve večerních hodinách nechala při venčení svého psa volně pobíhat, resp. neměla ho na vodítku, které by zamezilo nenadálému prodloužení, že při míjení jiné osoby a psa na vodítku. Bylo zjištěno, že žalobkyně v okamžiku před kontaktem psů ani v okamžiku kontaktu psů, svého psa nepřivolávala, nedávala mu žádný hlasový pokyn. Elektronický obojek, kterým byl údajně pes žalobkyně vybaven, není pevným vodítkem, kterým by bylo možno zamezit kontaktu psa s osobou nebo psem. Elektronický obojek pouze vyše bolestivý signál psovi, který však může reagovat na signál bez kontaktu s člověkem, hlasovým povel, zkratovitě, a to agresí, ať již submisivní, tak dominantní. Podle žalovaného je tedy nesporné, že žalobkyně nesplnila povinnosti uložené jí obecně závaznou vyhláškou.

K námitce žalobkyně, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci, žalovaný uvedl, že úřední deskou obce je myšlena pouze a jediné fyzická úřední deska (viz § 26 správního řádu). Dálkovým přístupem je pak míněno zveřejnění obsahu i způsobem umožňujícím přístup po internetu. Podmínkou pro platnost úkonu vyhlášením je jediné a pouze vyvěšení na fyzické desce obce po dobu stanovenou zákonem (§ 12 zákona o obcích). Obecně závazná vyhláška města Bystřice byla zveřejněna vyvěšením na úřední desce města Bystřice dne 27. 4. 2010, sejmuta byla dne 7. 7. 2010. Poté byla umístěna na internetové stránky města Bystřice umožňující dálkový přístup. Mezi účastníky je nesporné, že ke kontaktu psů došlo na pozemku v blízkosti domu č. p.x. Je tedy nesporné, že k přestupku došlo v zastavěné části města, na veřejném prostranství, tak jak bylo věcně definováno v obecně závazné vyhlášce č. 1/2010, jak je definováno v právních předpisech, i jak se shodla judikatura soudů všech stupňů, a to bez ohledu na formu vlastnictví. Další podmínkou je „přístupnost komukoliv bez omezení“ (viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004 - 77). I tato podmínka je podle žalovaného splněna. Je nesporné, že pozemek, na kterém došlo k přestupku, není oplocen a není nijak bráněno v jeho užívání veřejností. Dopravní značka upravující parkování nevylučuje veřejné užívání pozemku jiným způsobem.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou doby, žalovaný uvedl, že povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou města Bystřice č. 1/2010 nejsou omezeny časem jejich dodržování. Vyhláška města platí bez ohledu na to, zda je ráno či večer, nebo pod mrakem. Naopak, v případě snížené viditelnosti (například ve večerních hodinách) by každý odpovědný chovatel měl svého psa vést na kratší vzdálenost, aby vyloučil přehlédnutí míjené osoby nebo psa. Proto žalovaný označil tuto žalobní námitku jako lichou.

K námitce žalobkyně, že nedostatečně hodnotil výpovědi svědků, a že důkazy v rozporu se zákonem neprovedl, žalovaný uvedl, že podle § 52 správního řádu, jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků

vázán, resp. vždy provede důkazy, které jsou ke zjištění stavu věci potřebné. Podle § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Žalobkyně údajně v řízení „navrhovala“ svědectví paní M. a paní R. Paní M. pak byla k ústnímu jednání jako svědek řádně předvolána, avšak k jednání se nedostavila. Při ústním jednání přestupková komise konstatovala, že *„Komise na slyšení svědkyně M. netrvá, neboť paní V. sama potvrdila ve své výpovědi pravdivost tvrzení, že její pes v minulosti kousl psa paní M. V té věci svou chybu uznala a škodu finančně nahradila. Pro rozhodování komise o slyšení svědka je podstatné, že paní M. nebyla přítomna přestupku, který je předmětem projednávání v tomto řízení“*. Žalobkyní navrhovaný důkaz, tj. svědecká výpověď paní M., proto nebylo nutno provádět. Ohledně svědectví paní R., se zmínka o svědectví objevuje v odvolání žalobkyně ze dne 17. 2. 2014, tedy až po vydání rozhodnutí. Zmínka o pokousaném psu neznámého chovatele je uvedena v podání vysvětlení dne 12. 11. 2013. V zápise ze dne 5. 2. 2014 je pouze konstatováno, že v minulosti došlo ke kontaktu se psem paní R. Vzhledem k tomu, že ani paní R. nebyla na místě spáchání přestupku, považoval žalovaný její výpověď za nadbytečnou. Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, výpovědí do protokolu dne 15. 1. 2014 a následně i dne 5. 2. 2014, žalobkyně nenavrhovala žádné důkazy ani k důkazům nic nenamítala. Rozhodující však bylo svědectví očitého svědka paní K.

Ohledně utrpěné škody žalobkyně, přestupková komise neshledala existenci nároku přiznání náhrady škody, a to z důvodu zavinění škody porušením povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou samotnou žalobkyní, a proto odkázala žalobkyni na soud. Dodala, že nárok na náhradu škody má pouze ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda. Žádný jiný přestupek v tomto společném řízení však nebyl zjištěn, resp. byl zjištěn pouze přestupek, který spáchala žalobkyně.

Z výše uvedených důvodů žalovaný setrval na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a obecně závaznými právními předpisy, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle § 56 správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Soud se předně ex offio zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně v závěru své žaloby zopakovala svou odvolací námitku týkající se náhrady jí vzniklé škody. Žalobkyně namítla, že příčinou zranění jejího psa nebylo zanedbání povinností z její strany, ale agresivita psa paní V. a jeho nedostatečné zajištění, jakož i neschopnost chovatelky psa ovládnout. Žalobkyně zdůraznila, že její vlastní chování nebylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Podle názoru soudu však žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto námitku žalobkyně, která evidentně nesměruje proti výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z výše uvedeného přestupku, ale směřovala proti zastavení přestupkového řízení s paní V. a proti odkázání žalobkyně se svým nárokem na soud, vůbec neidentifikoval. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že *„další popisované skutečnosti týkající se následků přestupku obviněné nemají přímou souvislost s obsahem odvolacího řízení, pouze dokresluji situaci, která nastala po spáchání přestupku B. V., proto se s nimi krajský úřad v tomto rozhodnutí nevypořádával“*. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí soustředil čistě na přestupkové jednání žalobkyně. Názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě, podle něhož *„odvolání směřuje pouze do výroku rozhodnutí týkajícího se žalobkyně, neboť v odvolání nenapadá výroky o zastavení řízení“*, tak (jak soud popsal výše), není správný, neboť žalobkyně směřovala své odvolací námitky také vůči zastavení přestupkového řízení vedeného s paní V., jakož i proti odkázání žalobkyně s jejím nárokem na soud.

Tímto postupem žalovaný nedostal své povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu podaných odvolacích námitek, jak mu ukládá ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, a již proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud dále shledal pochybení v rozhodnutí orgánu prvního stupně, a to konkrétně závažné porušení základních zásad správního řízení a správního uvážení.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu je povinností správního orgánu dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Orgán prvního stupně však této povinnosti naprosto nedostal, neboť v případě žalobkyně dospěl k jednoznačnému závěru, že došlo ke spáchání přestupku, zatímco v případě jednání paní Vlachové věc uzavřel s tím, že její pes pouze vyjadřoval svou dominanci a ta tudíž neporušila povinnost mít agresivního či těžko ovladatelného psa opatřeného náhubkem, jak stanovuje předmětná vyhláška.

Ze spisového materiálu, zejména z podpisového archu členů orgánu prvního stupně, totiž nevyplývá, že by některý z členů přestupkové komise měl lékařské veterinární vzdělání. S ohledem na uvedené je závěr o agresivitě psa paní V. ničím nepodloženým tvrzením. Podle § 52 je správní orgán povinen zjistit veškeré nezbytné skutečnosti, přičemž takovou skutečností je v tomto případě zjištění, zda je či není pes paní V. agresivní popř. těžko ovladatelný, a tedy zda se paní V. nedopustila (obdobně jako žalobkyně) přestupku tím, že svého psa nedostatečně zajistila. Pokud správní orgán potřebuje pro své rozhodnutí podklad, který pro svou odbornou nezpůsobilost nemůže opatřit sám, má dle § 56 správního řádu

možnost ustanovit pro zodpovězení takové otázky znalce. Správní orgán však této možnosti nevyužil, ač dle názoru soudu k tomu byl dán důvod, neboť paní V. připustila, že útok jejího psa nebyl ojedinělý.

Orgán prvního stupně proto dle názoru soudu překročil meze správního uvážení, neboť hodnotil skutečnosti bez potřebných znalostí, a v důsledku toho nepostupoval ve skutkově obdobných případech bez neodůvodněných rozdílů. Jelikož soud považuje pochybení orgánu prvního stupně za závažná, rozhodl se také jeho rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 3 s. ř. s.

Soud výrokem pod bodem I. s přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozsudkem bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. soud též zrušil rozhodnutí orgánu prvního stupně. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrokem pod bodem II. přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 6. 4. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).